

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Fastlagssöndagen.

”Kärlekens väg”

Höga V 8:6-7

2 Kor 5:14-21

Mark 10:32-45

Ps: 135, 38, 396, 576:1-4

De var på väg upp till Jerusalem när Jesus stannar upp och samlar lärjungarna kring sig och signalerar att han har något viktigt att berätta. Men lärjungarna kände mest rädsla och olust, de anade vad han skulle säga till dem. Och de fick rätt, för tredje gången så berättar han att han ska utlämnas till maktens män, bli hånad, misshandlad och dödad. Och efter tre dagar ska han uppstå.

Det där sista hörde de förmodligen inte. Eller så glömde de det lika snabbt. Kanske de inte heller begrep vad Jesus menade med att uppstå, de hade ju ingen erfarenhet eller referensram kring vad det kunde vara. Däremot så begrep de mycket väl vad det innebar att bli misshandlad till döds.

Första gången som Jesus berättade vad som väntade honom, så tog Petrus honom avsides för att tillrättavisa honom: ”Något sådant ska inte hända dig!”. Andra gången så berättar bara Markus att de förstod inte vad han menade och vågade inte fråga. Petrus blev nämligen bryskt tillbakavisad av Jesus när försökte få honom på andra tankar. Därför får vi nu veta att de var fyllda av bävan och var rädda.

De var ju på väg mot sin egen undergång. Gång på gång samlar Jesus dem och berättar att nu är vi på väg mot Jerusalem och där ska jag bli pryglad och dödad. Och ingen av dem vågar kliva fram och säga: kanske vi ska gå någon annanstans då, Jerusalem kan vi ju vänta med. Ja, ingen förutom Petrus som blev rejält åthutad.

Det är tydligt att Jesus frivilligt gick in i sitt lidande. Han visste vad som väntade. Och han berättar det i förväg för lärjungarna för att de ska förstå att det är en del av Guds plan med honom. Med öppna ögon gick han rakt in i det som tycktes vara en fälla. Temat för söndagen idag är ”Kärlekens väg” och Jesus gick den här vägen av kärlek till oss. Den ultimata kärleken innebär att man är beredd att gå i döden för den man älskar. Att man inte väjer för det svåra.

Men direkt efter att Jesus för tredje gången har inskräpt i lärjungarna vad som väntar honom så händer något oväntat. Ett av de två brödraparen i lärjungaskaran, Johannes och Jakob, kommer fram med en förfrågan. De undrar om de får sitta till höger och vänster om honom i sin härlighet. I sammanhanget blir den förfrågan väldigt märklig. Man kan undra om de lyssnat. Eller så lyssnade de till detta att Jesus ska uppstå efter lidandet och döden. Och så tänker de att kampen som Jesus ska kämpa är övergående, sen väntar härligheten. Och om man håller sig framme kanske man kan få vara med och sola sig i glansen. Jesus pratar om kärlekens väg till utlämnande, förnedrig och lidande. De tänker på vägen till ära och härlighet.

Om man tog bibeln och rensade ut alla de avsnitt där människor framställs som själviska, fege eller beräknande så skulle bibeln bli en mycket tunn bok. Det skulle inte bli mycket kvar att säga om lärjungarna heller. Men nu har vi inte en sådan bibel. Alla personer får vara kvar, med sin mänsklighet, sina svagheter, sina egenintressen som de låter gå före de andra.

Platsen till höger och vänster om värden är till för hedersgästerna. Kanske Jakob och Johannes aldrig fått sitta på de platserna vid de gemensamma måltiderna. Det kanske var Petrus och Andreas, de lärjungar som först blivit kallade, som hade de platserna. Och nu såg de sin chans att förbättra bordsplaceringen i Guds rike.

”Ni vet inte vad ni ber om” säger Jesus. Vill ni vandra tillsammans med mig, vandra kärlekens väg? Bägaren och dopet är bilder för det lidande som väntar honom. Ni kan inte bara hoppa över detta, förklarar han, ni kan inte gå direkt på härligheten. Ivrigt förklarar de att de visst kan dricka samma bägare och döpas av samma dop som Jesus.

Och Jesus bekräftar att så verkligen kommer att ske. För Jakob skulle de ske tidigt. I Apg 12:1-2 så står det om Herodes att han lät halshugga Jakob, Johannes bror. Han var den första av lärjungarna som fick lida martyrdöden. Faktiskt var det bara Johannes som slapp detta, han levde längst bland de tolv. Men lidande slapp han inte undan när han hölls som fånge på ön Patmos. Så Jesus fick rätt när han sa att det den bägare som jag dricker ska ni få dricka, och det dop som jag döps med ska ni få döpas med.

Att vandra kärlekens väg tillsammans med Jesus innebär att man måste vara beredd att dela allt vad det innebär. Vi vet inte vad konsekvenserna kan bli. I vårt land hänger inte martyrdöden över oss som ett hot. Men detta är en reell risk för många av våra kristna bröder och systrar i länder inte så långt härifrån.

Och att vandra kärlekens väg är alltid en vandring mot död. Att älska är ju att dö en smula. Ju mer jag älskar någon desto mer lever jag för denne och mindre för mig själv. Jesus har gått före oss, han har visat vad verkligen kärlek innebär: att försaka sig själv för andra skull. ”Den som vill vara stor bland er ska vara den andres tjänare” säger Jesus till oss. Och motiveringen till detta är: ”Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många”. Jesus är vår förebild, han vandrade kärlekens väg, en väg som även vi får gå.

Jakob och Johannes som ville ha hedersplatserna bredvid Jesus. De fick ju faktiskt inget direkt nej, de fick bara veta att platserna redan var bestämda. Åt vem de var vigda sägs inte. Men idag får du inta hedersplatsen vid nattvardsbordet. Den plats som är bestämd för dig. Människosonen har kommit för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många. Det är detta som han gör varje gång vi firar nattvard.

Herre, tack för att du gick kärlekens väg för vår skull. Hjälp oss att vandra i din efterföljd så att vi får sitta till bords vid din sida i ditt rike. Amen